

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 299/2024
26.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дарка Милутиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 20К. бр. 250/23 од 21.09.2023. године и Вишег суда у Краљеву Кж1. 144/23 од 23.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дарка Милутиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 20К. бр. 250/23 од 21.09.2023. године и Вишег суда у Краљеву Кж1. 144/23 од 23.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 20К. бр. 250/23 од 21.09.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у остављеном року не плати наведену новчану казну суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих а неплаћених 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Према окривљеном је изречена мера безбедности, на основу члана 87. КЗ и члана 246а став 5. КЗ и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1. 144/23 од 23.11.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Краљеву 20К. бр. 250/23 од 21.09.2023. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Дарко Милутиновић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане правноснажне пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дарка Милутиновића је неоснован.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости означава повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да се, у конкретном случају, ради о делу малог значаја, у смислу члана 18. КЗ, с обзиром на малу количину опојне дроге (канабис) коју је окривљени неовлашћено држао, те да је због конкретних карактеристика окривљеног и околности самог догађаја, степен кривице окривљеног низак, штетне последице су одсутне, односно незнатне, а општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције. У вези са изнетим, бранилац наводи да се, у конкретном случају, ради о неосуђиваном лицу, младом човеку који тек треба да заснује радни однос и породицу, апликанту за визу друге земље, те да количина од 0,36 грама опојне дроге марихуане представља незнатну количину опојне дроге далеко испод уобичајене количине за једнократну употребу, која не угрожава заштитни објект предметног кривичног дела „здравље људи“ у мери која оправдава изрицање кривичне санкције.

По ставу Врховног суда изнети наводи су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 18. Кривичног законика, који је важио у време извршења кривичног дела, а који се у конкретном случају има применити, у смислу члана 5. КЗ, одређено је да „није кривично дело оно дело које, иако садржи обележја кривичног дела, представља дело малог значаја“ (став 1.) а да је дело „малог значаја ако је степен кривице учиниоца низак, ако су штетне последице одсутне или незнатне и ако општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције“ (став 2.) те да се „одредбе ст. 1. и 2. овог члана могу применити на кривична дела за која је прописана казна затвора до пет година или новчана казна“ (став 3.).

У конкретном случају, за кривично дело за која је окривљени АА оптужен и осуђен - неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, а имајући у виду опис радње извршења кривичног дела, по ставу Врховног суда, нису испуњени услови за примену института прописаног чланом 18. КЗ. Тако, степен кривице, није „низак“, а што је један од првих услова, него је, имајући у виду степеновање кривице на два нехатна и два умишљајна облика, извесно највиши и то у виду директног умишљаја. Такође, није испуњен ни услов у погледу незнатности или одсутности штетних последица. О испуњености овог услова, у погледу одсутности штетних последица, може се говорити уколико је реч, између осталог, о покушају кривичног дела, а у конкретном случају, како то произилази из списка предмета, окривљени је неовлашћено држао у мањој количини за сопствену употребу супстанцу која је проглашена за опојну дрогу и то у новчанику који је носио са собом, запаковану у један пакетих од пвц-а, а коју су полицијски службеници ПС у Врњачкој Бањи код њега и пронашли и уз потврду му одузели, те је дело самим тим свршено и за исто је оглашен кривим, па нема сумње да су наступиле штетне последице – угрожавање здравља људи, као заштитног објекта овог кривичног дела. При томе, питање незнатности или одсутности штетних последица, суд цени са становишта угрожености или степена повређивања заштитног добра. На крају, имајући у виду и о ком кривичном делу се ради, степену кривице, интензитету штетних последица по заштитни објекат дела, нема сумње да општа сврха кривичних санкција, односно „сузбијање дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством“, захтевају изрицање кривичне санкције у конкретном случају, те тако није испуњен ни трећи наведени неопходни услов из члана 18. став 2. КЗ, па по ставу Врховног суда, нема услова за примену института „дело малог значаја“, прописаног у члану 18. КЗ.

Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости, којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 18. КЗ.

Уједно Врховни суд указује и да је, приликом доношења одлуке у овом предмету имао у виду и пресуде на које се бранилац позива у образложењу захтева, али исте нису од утицаја на другачији став овог суда у овом поступку, имајући у виду чињеницу да се примена института „дело малог значаја“ цени у сваком конкретном случају, а на основу свих чињеница из конкретног предмета.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић